

Tanec s draky

Lidé mi říkají Abuyin. Jsem drobný věstec a znalec tabáku všech možných chutí. Lidé ke mně chodí pro rady, nebo si jen tak vyčadit mozky. Můj život se změnil jednoho dne, kdy jsem zkoušel hulit špeka z Královského š'ovíku. To by nebylo nic neobyčejného, ale bohové se rozhodli jinak.

Omylem jsem do špeka taky smotal radioaktivního polního škůdce a můj život se obrátil naruby.

Díky tomu jsem získal superschopnost. Každou noc se měním na Al-Halusa. Ten jehož halucinace se zhmotní a svádí bitvy se zlem. Měsíční svit dovoluje vyvolávat moji představivost pomocí tabákových směsí.

Svedl jsem mnoho bitev. Neustále jsem sváděl souboje s přerostlými Lehmarovými lichvami, které byly tak velké, že se zhmotňovaly do chapadlovitých monster ze zvrácené reality. Stal se ze mě ničitel nekromantských věží, když na Khorinis dorazil tucet nekromantů a každý si čaroval všude možně věže.

Osud tomu chtěl, abych se střetl znova se svým úhlavním nepřítelem. Zlým jako samotný Beliar. Lstivým jak pouštní liška a nelítostným jako Lotharovo prosazování zákona.

Té noci jsem se kolem půlnoci vzbudil a bolest hlavy značila, že rovnováha sil byla změněna. Dal jsem si špeka na uklidnění a pomocí směsi bažinné trávy a měsíčního prachu jsem navázal spojení se svým mistrem a spojencem.

„Al-Haluso, slyš mě. Proroctví je naplněno a mocný nepřítel byl osvobozen.“ promluvil mi v hlavě můj mistr.

„Pověz mi víc, ó všemocný Vesmíre. Jaké strasti mi vrtochy bohů přichystaly tentokrát?“ Pokorně jsem žádal o vizi a potáhl jsem ze všech sil.

Vize ukazovala trestaneckou kolonii. Viděl jsem jak bariéra padla. Trestanci z ní utíkají a mezi nimi je i můj nepřítel. Sjel jsem se svým astrálním tělem níž a v tom jsem zřel tvář mého úhlavního nepřítele. Byl to Lester.

Býval to můj společník v boji proti zlu, ale obrátil se proti mně. Zlákala ho moc, již mohl vládnout. Hulil příliš často a jeho halucinace ho zcela ovládly. Nakonec se obrátil proti samotnému Vesmíru a pokusil se zničit celé bytí. Naštěstí neuspěl a za trest byl vhozen do trestanecké kolonie. O svoje schopnosti sice přišel, ale touha po pomstě stále setrvává.

„Má moc slábne Al-Haluso. Lester se spojil s mocnými silami a oslabuje mou moc.“ zazněl Vesmír v mé hlavě a pocítil jsem jak slábne. „Vydej se hledat mocný kult a znič ho. Cítím, že je blízko. Je někde ve městě. Spěchej.“

Na nic jsem nečekal a vydal jsem se za svým informátorem. Došel jsem před přístavní krčmu.

„Ahoj Moe.“ pozdravil jsem vyhazovače. On jenom něco zabručel. Asi mi ještě neodpustil, jak jsem mu přerazil nos.

Vešel jsem dovnitř a Kardif zrovna nadával jednomu ubožákovi, že mu roztřískal židli. „Zdar Kardife můj příteli. Jako obvykle.“ Zamával jsem mu a sedl jsem si za bar.

Kardif mi nalil bílý rum a zamračil se, když uviděl, jak mu dávám měšec zlatáků. „Doufám, že mě to zase nepřivede do malérů.“ odplivl si na zem.

„Za to se omlouvám, můj příteli. Potřebuju vědět, jestli v Khorinisu nesídlí nějaký nový kult.“ zašeptal jsem, když jsem upil ze džbánu.

Kardif se rozhlídl napravo a potom nalevo a když viděl, že nikdo neposlouchá, tak řekl: „slyšel jsem o nový sebrance. Vede ji takovej plešoun s kérkou na hlavě. Začali tady prodávat trávu a dost lidí ji tu bere.“

„Alqarf.“ ujela mi z úst nadávka a znova jsem zašeptal. „Nevíš kde se scházejí.“

Kardifovi zmizel pod zástěrou další měšec a dodal. „To nevím. Ale Meldor se tu před chvílí vytahoval, jak dostane přidáno. Prý Lehmar se stal patronem někoho bohatého, ale koho to neříkal.“ Poškrábal se na pleši.

„Díky, můj příteli. Musím jít.“ A odešel jsem do přístavní čtvrti.

Zašel jsem za roh a z kapsy jsem vytáhl svoje tajné hašišinské brnění, šavli a přes obličej jsem si obvázal šemag. Moje totožnost musela být tajná. Nikdo nesměl zjistit, že já, Abuyin, jsem Al-Halusa. Paladin Lothar netrpěl žádné výstřednosti a kdyby zjistil, že jeden z občanů je superhrdina, tak by ho nejspíše vykopl z města.

Lehmar zrovna spal a tak mi nedělalo problém se k němu přiblížit. Díky hašišinskému výcviku ve městě Ishtar jsem se dokázal pohybovat tiše jako pouštní myš. Vytáhl jsem špeka, zapálil ho a nasál jeho kouř do plic. Poté jsem ho vdechl Lehmarovi do obličejce. Zacpal jsem ústa, aby svým kašlem nikoho nevzbudil a počkal jsem až tráva zabere.

Lehmar ležel paralyzovaný a jeho oči koukali do neznáma. „Komu si půjčil peníze? Mluv rychle!“ Přikázal jsem mu.

Lehmar se zpotil a vystrašeně na mě koukl. „Ach ne. Prosím, Al-Haluso. Moje lichva je nízká. Ušetři mě.“

„Koho sponzoruješ? Komu si půjčil velký obnos peněz?“ Znovu jsem se zeptal a proklel svoji netrpělivost. Nejspíš jsem ho mockrát navštívil a droga postrádala účinku.

Lehmar se křečovitě zarazil a je z jeho úst se hypnoticky linula slova. „Muž... v kápi... mocný. Vůně tmavé houby.“ Najednou se zarazil a už jenom civěl do stropu. Pro jistotu jsem vytáhl svítek Bezvědomí a vymazal mu paměť. Musím být opatrný, řekl jsem si a vytratil se.

Jelikož už začalo svítat, tak jsem rychle uklidil svůj převlek do kapsy a běžel jsem k Hanně, doufajíc v prázdnou postel.

Odpoledne jsem vstal, abych mohl namíchat nové tabákové směsky pro nejvěrnější klienty. Dorazil jsem k šibenici, ale běda! Moje vodnice jsou zničené. Kolem stojí domobrana a sřezí celé místo. V čele stojí Pablo a když mě zře, tak zavelí. „Chopte se ho!“

Nestačil jsem zareagovat. Moje tělo bylo unavené po včerejší hypnóze a tak jsem se ani nebránil. Dovedli mě do kasáren, kde už čekal Lord Andre. „Všichni ven!“ zařval a když odešli, tak se na mě přísně zadíval. „Co měl znamenat ten rozruch?“

„Já nevím pane. Jsem jenom Abuyin, skromný prodavač tabáku.“ Obhajoval jsem se a sám jsem byl zvědavý, co se stalo.

Andre popošel k pultu s knihou a nalistoval jednu stránku. „Nějaký lidé tady roznášeli papíry. Dokonce herold z nich četl před davem. Prý váš tabák způsobuje rakovinu a tím zabíjí lidi.“ přečetl úryvek z papíru.

Já jsem se jenom zasmál. „Snad byste nevěřil výroku nějakého šíleného proroka. Už někdo viděl tu rakovinu?“

Andre nervózně popošel a uchopil Innosovu sošku. „Ptal jsem se Pyrokara, jestli ví co to je. A on mi řekl, že je to démon, který posedne tělo a pomalu z něj vysává život. Je to pravda Abuyine?“

„Můj tabák je prvotřídní a ošetřen všemi očišťujícími rituály. Zeptejte se mého přítele Vatrasy a poví vám, že z něj odstraňuji veškerý Beliarův vliv. Abuyin by nikomu nelhal.“ Vysvětlil jsem mu to a doufal jsem, že zdravý rozum zvítězí.

Lord Andre chvíli přemýšlel a snažil se rozhodnout o mém osudu. Ještě jednou si přečetl spis. Nedokázal jsem vyčíst, co si myslí. „Je mi líto Abuyine. Obvinění proti vám jsou příliš vážná. Zatím vás nechám jít, ale nesmíte opustit ostrov Khorinis. Do pěti dnů zaplatíte pokutu 5000 zlatých.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že konfrontace s mým bývalým žákem je nevyhnutelná. Musím Lestera porazit. Nevím, co má přesně v plánu, ale nesmím mu to dovolit. Naštěstí znám místo, kde se scházejí všechny sekty a tajné kulty.

Byl jsem rád, že vlastním teleportační kámen k Mrtvé harpyji. Chodit v noci přes divočinu je v těchtohle časech tuze nebezpečné.

„Abuyin tě zdraví Orlane, můj příteli. Jak se vede?“ Pozdravil jsem hostinského.

Orlan odpověděl jako vždy. „Znáš to. Jak padla bariéra, tak se málokdo opovází jít sem na pivo. Lidé se bojí banditů. A už nechtějí tolik utrácet.“ A ihned mi načepoval pivo.

Podíval jsem se, kdo sedí v hospodě, ale nikoho nového jsem zde neviděl. Vzadu bylo setkání Kruhu vody, ale jinak nic. „Nebyl zde nový kult? Vedený holohlavým chlápkem s potetovaným obličejem? Myslím, že mají mít kápě.“

„Vím, že ti to nemůžu říct. Moje pověst je to, proč se zde kulty scházejí.“ Povzdechl si. „Kdyby se rozneslo, že nectím přísahy, vypálili by mi hospodu do základů. Hraješ nebezpečnou hru, Abuyine.“

„Já vím příteli, ale jde zde o můj život, Orlane.“ A napil jsem se přichystaného piva. Do toho jsem si zapálil jeden z tabáků.

„Abuyine! Běž s tím ven! Já ten smrad nesnáším.“ zakřičel na mě Orlan a já to hned típnul.

„Nestačí, že za barákem mi někdo pálí tmavé houby.“

„Tmavé houby?“ Vyskočil jsem až jsem na Orlana svrhl pivo.

„Kurva, Abuyine, dávej pozor!“ A mastným hadrem si otíral skvrny na zástěře.

„Promiň, můj příteli. Kde to pálí?“ Zeptal jsem se až moc dychtivě.

Hospodský mávl směrem ke hřbitovu. „Skoro každou noc. Myslím, že ten smrad zase cítím.“

„Díky, díky příteli.“ Poklepal jsem ho po rameni a vydal jsem se na hřbitov.

Cestou jsem se převlékl do svého tajného brnění a vydal se po stopě. Připravil jsem si nejsilnější tabákové směsi a byl jsem připraven na konfrontaci. Skutečně, mezi hroby stála skupina kultistů a hulila trávu smíchanou s tmavými houbami. A uprostřed stál můj úhlavní nepřítel, Lester.

„Lestere!“ zakřičel jsem. „Tvoje lži zde končí! Vzdej se a já ušetřím tvůj bezbožný život!“

Lester se jenom zasmál a potáhl si trávy. „Věděl jsem, že k tomu dojde. A těšil jsem se, až znovu s tebou změřím síly, mistře.“

„Nech toho. Sám víš, že síla Vesmíru proudí v mých žilách. Tobě byla odebrána. Nemáš proti mně žádnou moc.“ Vyhrožoval jsem mu a v ruce jsem měl přichystanou svojí nejsilnější trávu.

„To je pravda, ale já našel nový zdroj síly. Celý plán mi vyšel. Jakmile byl Spáč zapuzen. Vykonal jsem rituál, abych nabyl jeho moc. Jsem mnohonásobně silnější, než kdy ty budeš.“ Zasmál se a já mu viděl v očích šílenství.

„Lestere, neblázni. Zničíš celý svět. Tyto síly nejsou hodny pro smrtelníky, jako jsme my.“ Snažil jsem se ho přemluvit, ale viděl jsem, že mě neposlouchá.

Lester se nadnesl dvě stopy nad zem a spustil hlasem hlubším, než ve skutečnosti měl. „Chtěl jsem tě jenom vyhnat. Chtěl jsem, aby lidé uvěřili, že tvůj tabák šíří rakovinu.“ Rozpažil ruce. „Zaujmul bych tvé místo a prodával bych jim svou trávu. Věštil bych jim samé noční můry. Ale teď zemřeš.“

Na nic jsem nečekal a jako mocná písečná bouře, jsem do sebe nasál nejsilnějšího špeka, co mám. Moje halucinace se zhmotnila a představa, že já jsem stínová šelma ovlivnila realitu.

Lester se jenom smál a pak se stalo, co se stát nemělo. Smíchal tabák s otrokovým chlebem. Takové kacírství. Ale účinek to na něj mělo řádný. Nikdy jsem neviděl nikoho se zhulit tak, aby si myslel, že je trol. Svoji halucinaci zhmotnil a poslední věc, kterou jsem viděl, byla velká chlupatá pěst.

Moje tělo letělo a zarazilo se o strom. Byl jsem mrtev? Asi ano. Vznášel jsem se nad svým zuboženým tělem. U všemocného Vesmíru nedokážu tohle zlo zastavit. Viděl jsem, jak Lesterovi přívrženci odchází. Baví se, jak převezmou celý Khorinis. Nakonec zhulí krále a jmenují Lestera novým králem. Poznal jednoho z členů, byl to Valentino.

Najednou moje duše byla vtažena zpět a mé tělo znovu vstalo. Jak to, že u všech šakalů ještě žiju? No ovšem. V Lesterově podvědomí ještě zůstala stopa po našem přátelství, tak proto jeho smrtící rána byla jen omračující. Vypil jsem pár lektvarů a přemýšlel jsem, jak Lestera porazit. Mám poslední šanci. Pokud mě znova uvidí, tak svoji chybu napraví a bude nemilosrdný stejně jako pouštní slunce. Bylo na čase promluvit s Vesmírem.

Meditoval jsem až do rána, abych poodhalil závoj času. Nakonec se mi povedlo navázat kontakt, ale jeho síla byla příliš slabá. Do mého podvědomí se vtisklo pár obrázků. Viděl jsem jeskyni. Čarodějnici. A podivnou květinu. Nakonec jsem omdlel. Má zranění byla příliš vážná.

Probral jsem se v podivné jeskyně. Byla zařízená jako dům a já ležel v posteli. „Aj-jaj. Kde to jsem?“

Vedle mě se ozval smích. „U Sagitty. Orlan tě přivedl. Když nikomu nic není, Sagitta je čarodějnice, když je zranění, tak hodná dáma.“

Posadil jsem se a tělo mě bolelo, jako by mě zasedl trol, což byla skoro pravda. „Jak se můžu odvděčit za péči, mastičkářko? Abuyin je vždy štědrý k přátelům, co mu pomůžou.“

Sagitta se zasmála. „Ty se chceš odvděčit, ale sám potřebuješ pomoc. Slyšela jsem, jak blouzníš. Já slyším v hlavě taky hlasy. Dobře vím, co potřebuješ.“

„Povez mi víc.“ Usmál jsem se. Byl jsem rád, že vyvolených je víc.

„Potřebuješ opravdovou sílu. Mám tu balík bylin. Ty dávají mužům opravdovou sílu. Znáš své tajemství a pokud ho použiješ, jak myslím, tak možná nepřítelů porazíš. Možná umřeš.“ Pokrčila rameny a hodila mi balík bylin.

Vstal jsem a poděkoval. Nevěděl jsem kolik dní jsem byl mimo a tak jsem vyrazil do Khorinisu.

Dorazil jsem k hradbám večer. Výborně, tato noc mě skryje před nežádoucími zraky, řekl jsem si. Navlékl jsem na sebe své brnění a vyšplhal po hradbách. Pro bývalého hašišína to nebyl problém. V hradbách byly díry, tak jsem vylezl až do horní čtvrti.

Nahoře hlídalo pouze pár strážů a pomocí své síly jsem zhmotnil halucinace krysokrta. Jeho chrochtání odlákalo pozornost strážů a ti ho začali masakrovat.

Vešel jsem do Valentinova domu a ukryl se ve stínu. Z druhého patra bylo slyšet praskání magie a monotónní zpěv. Připravil jsem směs bylin a já, Al-Halusa, byl připravený podstoupit jakoukoliv oběť.

Nahoře se Lester pokoušel vyvolat temná stvoření, která by ukradla spánek všem obyvatelům Khorinisu. Nebyl čas otálet, musel jsem jednat. Ubalil jsem si špeka ze Sagittiných bylin a byl jsem připraven na cokoliv.

Lester začichal a ucítil tu opojnou vůni. Když uviděl mě, tak se rozčílil. „Neměl si se vracet mistře!“ Zahrozil mi pěstí a okamžitě se zhulil. Ze svých halucinací zhmotnil svoje bojovníky. Tři mocné arcidémony z Beliárovi říše.

Já jsem si šluknul, až mi v plicích páliło jako v poledním pouštním slunci a ze rtů mi vyšel svatý plamen. Démoni se rozškvařili a jejich entita zmizela. Teď byl můj tah. Představil jsem si tu nejstrašnější stvůru. Draka.

Kultisté začali bědovat nad svým osudem a i Lesterovi zmizel úšklebek z tváře. Zhmotnil jsem svojí dračí halucinaci a ta pronikla do Lesterova vědomí. Okamžitě rozsápala všechny vzpomínky, které dokázalo zkazit pohlčení Spáče.

Lester se vznesl do vzduchu a z jeho pusy vytrysklo modré světlo. Jeho vědomí bylo příliš traumatizováno, tak jsem chybějící dny musel záplatovat nevinou vzpomínkou. Zrovna mě napadla jenom jedna jediná.

Já jsem se včas odpoutal od síly a nechal ji jít vlastní cestou. Když jsem vylezl na střechu, abych unikl pozornosti strážů, viděl jsem, jak po náměstí utíká skupina kultistů a křičí. „Draci! Draci jsou zde! Útočí na Khorinis!“

Z kasáren vylítl naštvaný Lothar a zlostně zařval. „Draci jo? Další poplašné šíření! Zatkněte je a pošlete do Hornického údolí! U Innose, tohle tu nestrpím!“

Zasmál jsem se a šel se prospat. Cítil jsem, že jsem na krátkou dobu přišel o svoje síly. Možná je to dobře. Nikdo by neměl vládnout takovou mocí jakou jsem okusil. Až přijde čas, tak věřím, že povstane nový hrdina.

Druhý den se u mě zastavil Lord Andre a omluvil se mi. „Valentino se ke všemu přiznal. Přiznal, že šířil drby o vašem tabáku a slíbil, že vše zaplatí.“

„Děkuju, příteli. Já teď musím něco zařídit.“ A vyrazil jsem k Matteovi, se zeptat, jestli nemá na skladě nové vodní dýmky.

U brány jsem potkal Lestera, jak jde do města a zavolaal jsem na něj. „Lestere, příteli můj!“

Otočil se na mě a chvíli přemýšlel. Potom vytáhl stéblo trávy, ze kterého si popotáhnul. „Měl bych tě znát?“ zeptal se podezřívavě.

„Párkrát jsme se potkali.“ odpověděl jsem.

Lester se chytil za hlavu. Nejspíš v ní cítil bolesti, ale pak jenom řekl. „Aha to je možný. Já musím doručit tyto byliny Constatinovi.“ A šel dál.

Výborně, rovnováha je nastolena. Teď musím jenom počkat na onoho hrdinu, jak mi Vesmír předpověděl.